

Gull-Britt Karlsson

f. 1942 i Hammarstrand,
Jämtland

Separatutställningar runt om i landet, bl.a. i Östersund, Härnösand, Luleå, Nybro, Nyköping, Västervik, Varberg, Södertälje, Lund, Halmstad, Östersund, Visby, Växjö och Stockholm.

Deltagit i samlingsutställningar bl.a. vid Grafiktriennalen 1983, Liljevalchs Vårsalong 1988, 1990-94, vid Smålands museum 1988, Kulturhuset i Stockholm 1989, i Tallinn 1992 och på Konstforum, Norrköping 1994.

Representerad bl.a. på Nationalmuseum och Härnösands museum.

I 1994 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår:
Mot en gul tapet. Torrnål 1993.

Det är inte precis någon gullig hund som porträtteras i Gull-Britt Karlssons blad "Mot en gul tapet". Den är ganska tung och rund om magen, litet till åren kommen och ganska ilsken för det mesta. Den blänger vresigt efter någon vi inte kan se. Ett skäggigt mansansikte tittar fram genom ett hål i det svarta huvudet, men magen är rund som vore den en havande tik.

Den har tassat omkring på bilden och satt sina spår. Hjärtspår, spår av sitt längtande hjärta. Men den sitter där den sitter, tjurigt, fast den så tydligt har sin längtans mål utanför bilden. Men det är ju inte så lätt, man kanske inte är välkommen när man inte längre är så gullig?

Om inte tassarna avslöjade hjärtats längtan skulle vi inte förstå vad som döljer sig bakom denna argsinta blick. Och liksom vi i språket tar till djuren när vi vill tydliggöra en egenskap - stark som en ox, smutsig som en gris - skildrar Gull-Britt Karlsson mänskliga känslor i ett djurs gestalt. Djur som ser ut som djur, men som inte alltid går att hitta i en uppslagsbok, och skildrade med stor ömhet och humor. Vi känner igen oss och ler. Här är det hunden, symbolen för mänsklig trofasthet och tillgivenhet, som får bära känslorna. Det är starka känslor den är bärare av, misstänksamhet, vrede, längtan efter kärlek trots allt.

Gull-Britt Karlsson arbetar mest med torrnål, den klassiska metod som verkar så enkel, bara rista i plåten med en vass nål. Motståndet är dock större än man tror och svårigheterna visar sig genast. Det krävs både styrka och följsamhet av den som håller i nålen. Det direkta arbetssättet tillåter trots det stor spontanitet. En etsning kräver mer av planering och väntan. Och när man vill gestalta känslor kan väl ingen teknik vara bättre än den som tillåter en att genast följa sina ingivelser vid arbetet.

Kristina Munklinde